

Sąd zważył, co następuje:

W opinii Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie uzasadnia stwierdzenie, że obwiniony   swoim zachowaniem w dniu 13 maja 2019 r. - opisanym we wniosku o ukaranie - nie wyczerpał znamion zarzuconego mu wykroczenia.

Przepis art. 63a § 1 kw penalizuje umieszczanie w miejscu publicznym do tego nieprzeznaczonym ogłoszenia, plakatu, afiszu, apelu, ulotki, napisu lub rysunku albo wystawianie ich na widok publiczny w innym miejscu bez zgody zarządzającego tym miejscem. Przedmiotem ochrony przepisu art. 63a § 1 kw jest porządek publiczny oraz prawo właściciela lub zarządzającego obiektem do decydowania o zamieszczaniu na nim określonych treści.

Faktem powszechnie znanym jest, iż w maju 2019 r. wyemitowany został dokumentalny film braci Tomasza i Marka Sekielskich pt. „Tylko nie mów nikomu” poruszający tematykę pedofilii wśród osób duchownych - emisja miała miejsce najpierw w serwisie internetowym „YouTube, a następnie w różnych stacjach telewizyjnych. Film ten spotkał się z bardzo dużym oddźwiękiem społecznym.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, który stanowią zeznania funkcjonariuszy Policji interweniujących na miejscu zdarzenia wynika, że obwiniony   podczas zgłoszonego zgromadzenia w dniu 13 maja 2019 r. przy ul. Długiej w Warszawie obsługiwał projektor, przy użyciu którego organizatorzy zgromadzenia zamierzali wyświetlić wspomniany film pt. „Tylko nie mów nikomu”. Z zeznań funkcjonariuszy wynika, że   uruchomił projektor i wyświetlił obraz na elewacji budynku przyległego do Katedry Polowej Wojska Polskiego, jednak trwało to bardzo krótko, albowiem funkcjonariusze uniemożliwili dalsze wyświetlanie, w tym zatrzymali projektor. Zważyć przy tym należy, że ani obwiniony   , ani obecny na miejscu właściciel projektora   nie stawiali jakiegokolwiek oporu - fen ostatni wydał funkcjonariuszom Policji ów projektor.

W opinii Sądu nie budzi wątpliwości, że obwiniony   umieścił na elewacji budynku pod adresem ul. Miodowa 23 w Warszawie obrazy wyświetlane przez projektor, nie mając na to zgody osoby zarządzającej tym obiektem. W tym miejscu podkreślić należy, że pojęcie „umieszczać” w kontekście znamion wykroczenia z art. 63a § 1 kw należy rozumieć szerzej, aniżeli wskazuje na to obrońca obwinionego we wniosku

o umorzenie postępowania. Zważyć należy, że ani orzecznictwo, ani przedstawiciele doktryny nie wskazują, aby umieszczenie napisu musiało nastąpić w formie trwalej. Przypomnienia wymaga, że przepis art. 63 a § 1 kw wprowadzony został do kodeksu wykroczeń ustawą z dnia 28 lipca 1983 r. o zmianie niektórych przepisów z zakresu prawa karnego i prawa o wykroczeniach (Dz.U. 1983, nr 44, poz. 203) - niewątpliwie w innych realiach, aniżeli obecnie, jeśli chodzi o możliwości techniczne. W opinii Sądu jak najbardziej uprawnione jest przyjmowanie, iż wyświetlanie obrazów przy użyciu projektorów stanowi umieszczanie ich w miejscach, na które projektor jest skierowany i zachowania takie można oceniać przez pryzmat przepisu art. 63a § 1 kw.

Zważyć jednak należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego samo formalne naruszenie przepisu ustawy nie jest wystarczające do przypisania odpowiedzialności za czyn (czy to przestępstwo, czy wykroczenie), istotne jest badanie jego społecznej szkodliwości.

Zgodnie z art. 1 § 1 kw odpowiedzialności za wykroczenie podlega ten tylko, kto popełnia czyn **społecznie szkodliwy**, zabroniony przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia pod groźbą kary aresztu, ograniczenia wolności, grzywny do 5000 złotych lub nagany. W świetle powyższego nie stanowi wykroczenia czyn, który nie jest społecznie szkodliwy.

W opinii Sądu zachowanie obwinionego nie było społecznie szkodliwe. Jak już wskazano wyżej wyświetlenie obrazu przez w/w na elewacji budynku bez zgody zarządcy trwało bardzo krótko, a miejsce, które wybrano do wyświetlenia symboliką nawiązywało do tematu filmu, szeroko komentowanego w przestrzeni publicznej. Samo zgromadzenie zaś, podczas którego zamierzano wyświetlić wspomniany głośny film, było legalne. Zważyć również należy, że przesłuchany w sprawie zarządca Katedry Polowej Wojska Polskiego, przed którą zebrał się uczestnicy zgromadzenia, podczas składania zeznań wyraził swoją wolę niekarania sprawcy wykroczenia.

Abstrahując od powyższego, w opinii Sądu mając na względzie okoliczności, w jakich obwiniony przebywał w okolicy Katedry Polowej Wojska Polskiego 0 w jakich podjęto wobec niego interwencję, nie sposób przyjmować, aby jego zachowanie godziło w istotne wartości i było tym samym społecznie szkodliwe.

W takim stanie rzeczy brak jest znamion wykroczenia z art. 63a § 1 kw, tym samym postępowanie należało umorzyć w oparciu o przepis art. 62 § 2 kpw w zw. z art. 5 § 1 pkt. 2 kpw.

Wobec sposobu rozstrzygnięcia w sprawie zajęty projektor należało zwrócić osobie
uprawnionej, tj. ustalonemu przez Policję jego właścicielowi

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 119 § 2 pkt. 1 kpw.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność z oryginałem

świadczy
SZYBISZY SEKRETARZ SĄDOWY

Sądu Rejonowego dla M. St. w Warszawie

Renata Pawluk